

A pásztorok tanítása!

Szűcs Sándor
www.apcsel29.hu

Lukács 2:1-20

Újra karácsony van, majdnem kétezredszer már ezen a földön. Újra felhangzik a kedves, régi történet a jászolban fekvő gyermekről, a pásztoroknak jó hírt mondó angyalokról, a messzi földről érkezett bölcsekről – és hangzik minden elképzelhető helyen és nyelven: kicsi és nagy templomokban, otthonokban, képernyőkön, rajzfilmekben vagy képeslapokon. De valóban csak ennyi lenne a karácsony evangéliuma: egy szép, régi történet?

Ó, de nagyot változott azóta a világ! Vendégfogadók helyett szállodák, vidéki jászolok helyett benzinkutak állnak, az égen a karácsonyi csillag helyett lökhajtásos repülőgépek fényei villognak, és nem kell már nagy utakat tenni, mert az embert már számítógépek tartják nyilván ... de akármekkora is változott a világ ezalatt a kétezres év alatt, az ember, meg a szíve semennyit nem változott. Mert ugyanaz a nyomorúsága, terhe és bűne az embernek, ami akkor volt: hogy az Istentől elszakadva reménytelenül boldogtalan és elveszett.

De erről szól igazából ez a régi, kedves történet: a megváltásról, amire az embernek olyan nagy szüksége van még ebben a mai modernnek mondott világban is – sőt, nem is a megváltásról (hiszen szép eszmékben sincs már hiány), hanem magáról a Megváltóról. Megváltó kell az embernek! És a karácsonyi evangélium azt hirdeti, hogy megjelent valaki ezen a földön, aki rajtunk, nyomorult, elveszett embereken segíteni tud, aki bennünket meg tud menteni és fel tud emelni.

Elofvastuk az egész karácsonyi történetet, amit talán már oly sokadszor hallgattunk meg életünk folyamán, de engedtessek meg, hogy most csak a pásztorok alakját hadd emeljem ki, és Istenünk karácsonyi evangéliumát az ő alakjukon keresztül hirdethessem. Mert Isten először nekik jelentette ki Krisztus földre jöttét, és először ők hirdették azt másoknak is. Csöndesedjünk el szívünkben, és nézzük, mit tanulhatunk mi tőlük?

1.) Azt szoktuk énekelni a karácsony éjszakáról: „csendes éj ...” – pedig **egyáltalán nem volt csendes**. Augustusz császár „cenzust”, azaz népszámlálást rendelt el, ami azt jelentette, hogy „mozgásban volt” egész Izrael. Mindenki vándorolt a születési helyére, mert csak ott írhatták fel az embert, és a hosszú vándorlás után következett a kifaggatás, a megaláztatás, a bántalmazás, hogy mindenkivel megfizettessék a császár felemelt adóját. Egyáltalán nem volt csend azokon az éjszakákon, amikor József és Mária Betlehembe érkezett. A vendégfogadók telve fárad és kimerült emberekkel, az utcákon tömegek hömpölygése, állatok lármája, sehol egy kis csönd, békesség, nyugalom.

A mi éjszakáinkból, a mi életünkéből is éppen a csend hiányzik. Mert örült sebességgel és gigászi hangzavarral rohan ez a mi civilizált világunk, még ilyenkor karácsonykor is, a bevásárlóközpontok csillogásában, a hangosan dübörgő karácsonyi slágerek közt, csillagszórók tűzijátékában ma is alig találni csöndet, békességet és szeretetet.

2.) **Isten mégis talált csöndes helyet**. A pusztában, ahol pásztorok tanyáztak, másoktól elhagyatva, a világ csillogásától távol.

Az ember nem szereti, sőt egyenesen kerüli a csöndet. Mert akkor meghallana valamit, amit csak a zajban tudna figyelmen kívül hagyni: a lelkiismerete szavát. Az ember nem akarja hallani, nem akarja tudni, hogy nyomorult, hogy halálosan beteg: hogy bűnös. Nem akarja hallani, hogy hazudott, lopott, hűtlen volt, hogy a szeretetteit sem szereti igazán, hogy mindenből és mindenkiből csak a hasznót várja, hogy csak bánatot okoz, hogy mindig önmagára gondol, hogy mosolyogva gyűlöl, hogy nem tud megbocsátani, hogy nem tud nem vétkezni. Hogy az élete tele van rendezetlen dolgokkal, fájó sebekkel és tüskékkel, amik másokat sebeznek. Ezért menekül még karácsonykor is a csillogásba, a zajba.

De Isten ma is talál csöndes helyet, ma is van olyan pusztá, ami távol esik a világ zajától, ahol az emberre rátalálhatnak Isten evangéliumot hirdető követői: itt az imaházakban, a templomokban. Mert Isten ma is akarja mondani: nem letagadni, eltussolni, megmagyarázni kell a nyomorúságunkat, a bűnünket, nem csillogó ajándékokra becserelni, mert a karácsonynak éppen az az öröme, hogy van megoldás az emberi élet nagy kérdésére, a bűnre és a halálra: és ez a megoldás az a Jézus Krisztus, akinek a születésére éppen most emlékezünk. De ez a Jézus Krisztus nem maradt mindig kisdéd, felnőtt, végigélte a mi emberi életünket, és a véres golgotai kereszten odaadta önmagát miérettünk, bűneink büntetését magára vette, hogy bennünket kibékítsen Atyánkkal, egymással és önmagunkkal is. Ez is a karácsonyhoz tartozik, mert ez a karácsony beteljesedése: „Üdvözítő született ma nektek ...” – hogy Benne ti is újjá legyetek!

3.) Miért voltak alkalmasak ezek a pásztorok az isteni öröme elfogadására? – Mert csendben voltak. Isten mindig csendben beszél az emberrel – és csak az elcsendesedett emberrel beszél.

Bátorság kell a pusztába menni, elcsendesedni. Bátorság kellett akkor, hogy valaki pásztor legyen: mert szembe kellett nézni a vadállatokkal, a nyáj felelősségével, az emberek megvetésével.

De bátorság kell ahhoz is, hogy önmagunkkal végre szembeforduljunk. Hogy beismerjük mindazt, amit addig próbáltunk elhallgattatni vagy letagadni. Bátorság kell beismerni azt, hogy semmi vagyok. És bátorság kell szembenézni a világ csábításával, a kísértő vágyakkal, az emberek megvetésével vagy kacagásával.

Ezek az emberek ebben a nagy betlehemi forgatagban a pusztát választották, nekik ott volt a helyük. Csendben voltak. És aki vállalja a csendet, a pusztát, a kimaradást a csillogásból, a gazdagságból, aki vállalja a megaláztatást, a megvetést, (amiben a pásztoroknak abban az időben részük volt), csak azok hallhatják meg az evangéliumot. Mert a Felkent evangéliuma a szegényekhez szól, szabadítása a foglyoknak, világossága a vakoknak, gyógyítása a betegeknek szól. De csend kell ahhoz, hogy valaki meglássa szegénységét, rabságát, vakságát és betegségét. Akár ez a csend, amit most ad az Isten, ebben az órában.

4.) Miután meghallották ezek a pásztorok az örömhírt, **azonnal felkeltek és elindultak Krisztushoz.** Nem hivatkoztak arra, hogy sötét éjszaka van, hogy fáradtak, hogy nekik a nyájuk mellett a helyük, hogy azt sem tudják, melyik házban találják – felkerekedtek, hogy megkeressék a Messiást.

Csak az találja meg ma is, aki elindul, aki nem sajnálja az áldozatot, és addig nem áll meg, míg bizonyos nem lesz benne: Jézus a Krisztus!

Nem elég a csend, hiszen az Isten nélküli csendben még inkább összetörik a lélek; nem elég az sem, hogy meghalljuk az örömhírt, hiszen mi lett volna ezekkel a pásztorokkal, ha az angyalok távozása után visszafeküdtek volna aludni! A csendnek is, a mi bizonyágtételünknek is az a szerepe, hogy elindítson a Golgota felé, az Isten színe elé. Azért szól a karácsonyi evangélium, hogy Jézus Krisztus megszülethessen: immáron a mi szívünkben. A karácsony csak így lesz csak igazi karácsony. De higgyük el: többet ér ez minden pompánál, csillogó papírba rejtett drága ajándéknál. Mert ez az egyetlen olyan ajándék, amely soha örökké nem szűnik meg ragyogni és az életünket gazdagítani.

Ez a karácsonyi pásztorok tanítása: csöndet találni, és a csendben Istenre találni. Bár mindnyájan végigjárnánk azt az utat, amit ezek a pásztorok végigjártak kétezer évvel ezelőtt – és akkor mi is oda jutnánk, ahová ők jutottak: Jézus Krisztus, az Isten Szentje elé, ahol a lélek nem tehet mást, mint magasztalja és dicsőíti az Istent, aki a legnagyobb karácsonyi ajándékot adta az embernek: önmagát.